

τῶν ἀνησυχῶν ὥρων, ὅσας εἶχε περάσειν ἐπ' αὐτῆς, τὸν ἐπροξένουν φρίκην. Οὕτως ἔχων, ἔλαβε παρά τινων συμβουλὴν νὰ προσπαθῆσῃ, εἰ δυνατόν, καθ' ἣν στιγμὴν ἐπλαγίαζε τὴν νύκτα, νὰ προσηλόνῃ τὴν διάνοιαν αὐτοῦ ἐπὶ τινος ἀντικειμένου εὐμεγέθους ἐνταυτῷ καὶ ἀπλουστάτου, — ὁποῖον, λόγου χάριν, ἡ ἀχανὴς ἔκτασις τοῦ ὠκεανοῦ, ἢ ὁ τῶν οὐρανῶν ἀνέφελος θόλος, — ὥστε αἱ μικραὶ συγκεχυμέναι καὶ παραχοποιαὶ εἰκόνες, αἵτινες ἵπταντο ἔμπροσθεν τοῦ νοῦς αὐτοῦ, ν' ἀποδιώκωνται ἢ νὰ κατευνάζωνται διὰ τῆς ἐπιρροῆς ἐνός τὸ πᾶν ἀπὸρροφῶντος διαλογισμοῦ. Μολονότι δὲ ποσῶς δὲν ἦτο θρησκός κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, ἐστοχάσθη ὅμως ὅτι, ἂν ὤφειλε νὰ ἐκλέξῃ ἀντικείμενον διὰ μιᾶς εὐμέγεθες καὶ ἀπλοῦν, τὸ ἄριστον ἴδελεν εἶσθαι ὁ Θεός. Ἀπεφάσισε λοιπὸν νὰ δοκιμάσῃ, καὶ νὰ συλλογίζεται περὶ αὐτοῦ. Ἡ ἔκβασις ὑπέβη τὰς φερμοτέρας ἐλπίδας τοῦ διαλογιζόμενος περὶ Θεοῦ, εὐκόλως ἀπεκοιμᾶτο. Ἐκάστην νύκτα προσέφευγεν εἰς τὸ αὐτὸ μέσον, καὶ τόσον τερπνὸν ἐγένετο ἐπὶ τέλους, ὥστε ἐπόθει τὴν συνήθη ὥραν τοῦ πλαγιάζειν, διὰ ν' ἀποκοιμᾶται, κατὰ τὴν φράσιν αὐτοῦ, ἐν τῷ Θεῷ. Τὸ πρὸς σωματικὴν ἀπλῶς ὠφέλειαν κατ' ἀρχὰς ἐπινοηθὲν ἀπέβη, ἐπὶ τέλους, καὶ πρὸς ψυχικὴν οἰκοδομήν. — Ὁ αὐτὸς Θεός, δι' οὗ ἀνεπαύετο τὴν νύκτα, ἦτον ἐν πᾶσι τοῖς διαλογισμοῖς αὐτοῦ τὴν ἡμέραν. Τὸν δὲ καιρὸν, καθ' ὃν ἐλάλησε πρὸς ἐμὲ, ὁ Θεός τοῦ Εὐαγγελίου ἦτον ἅπασα ἡ σωτηρία του. — Τόσον ἀνεξερεύνητοι εἶναι αἱ ὁδοί, δι' ὧν φέρεται ὁ Θεός ὀπίσω πρὸς ἑαυτὸν τοὺς μακρὰν ἀρεστώτας.

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝΟΣ.

ΠΡΟΣ τὰ τέλη τοῦ ἐν Ἀμερικῇ πολέμου τῆς ἐπαναστάσεως, ἀξιωματικὸς τις τοῦ στρατοῦ ἔλαβεν αἰτίαν νὰ προσδράμῃ εἰς τὸν Οὐασιγκτῶνα διὰ τινὰ ὑπόθεσιν, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν ἐπὶ τούτῳ. Πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του ἐκλήθη εἰς γεῦμα μετὰ τοῦ στρατηγοῦ, καὶ τὴν διατεταγμένην ἡμέραν καὶ ὥραν ἐμβῆκεν εἰς τὸ ἐστιατόριον, ὅπου εὐρήκε πολλοὺς κυρίους καὶ κυρίας. Ἐπειδὴ δὲ τοὺς πλείοτους δὲν ἐγνώριζεν, ὦν καὶ φύσει αἰσχυντηλὸς, ἐκάθισε παρὰ τοὺς πόδας τῆς τραπέζης, καὶ δὲν ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συνομιλίαν. Ὀλίγον ὅμως πρὶν σηκωθῶσιν, ὁ στρατηγὸς ἐκάλεσεν αὐτὸν κατ' ὄνομα, καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ συμπίωσι ποτήριον οἴνου.

“ Παρακαλῶ, στρατηγέ, νὰ μ' ἔχετε παρητημένον, ” ἀπεκρίθη ὁ ἀξιωματικὸς, “ διότι ἔκαμα ἀπόφασιν, καὶ ἐνομοθέτησα, τρόπον τινά, εἰς ἑμαυτὸν, νὰ μὴν οἶνοποτῶ. ”

Πᾶς ὀφθαλμὸς ἐστράφη πάραυτα ἐπὶ τοῦ νέου ἀξιωματικοῦ, καὶ ψιθυρισμὸς ἐκπλήξεως καὶ φρίκης περιῆλθε τὴν τράπεζαν. Νὰ ἦναί τις τόσον ἀκοινωνητος καὶ τόσον μικρόνους, ὥστε νὰ μὴ πίνῃ ποτὲ οἶνον, ἐφάνη μέγα καὶ δεινὸν θαῦμα· ἀλλὰ τὸ νὰ κάμῃ ἀποχὴν αὐ-

τοῦ εἰς τοιαύτην περίστασιν, καὶ μάλιστα ὅτε προσεφέρθη ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Οὐασιγκτῶνος, ἦτο πανάπασιν ἀνυπόφορον!

Ὁ Οὐασιγκτῶν κατενόησε διαμιᾶς τὰ αἰσθήματα τῶν ξένων του, καὶ παρευθὺς εἶπε, “ Κύριοι, ὁ ἀξιωματικὸς ἔχει δίκαιον. Δὲν ἐπιθυμῶ ὥστε κανεὶς τῶν προσκεκλημένων νὰ μεταλαμβάνῃ ἀπὸ τι παρὰ γνώμην αὐτοῦ, καὶ βέβαια δὲν θέλω νὰ παραβαίῃ ἀπόφασιν ἢ κανόνα τινὰ τῆς ζωῆς του εἰς τὴν μετ' ἐμοῦ συναναστροφὴν. Τιμῶ τὸν κύριον διὰ τὴν παρρησίαν του, καὶ διότι ἐπιμένει σταθερῶς εἰς ἀπόφασιν, ἥτις εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸν βλάψῃ, καὶ διὰ τὴν ὁποίαν εἶμαι βέβαιος ὅτι ἔχει καλοὺς καὶ ἀποχρῶντας λόγους. ”

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ Ο ΡΥΣΙΟΣ, ΚΑΙ Η ΟΥΓΑΤΗΡ ΑΥΤΟΥ ΘΕΟΔΩΡΑ.

ἘΚ τῶν λογίων ἀνδρῶν, ὅσοι ἐτίμησαν τὴν Σμύρνην εἰς τὸ διάστημα τῆς δεκάτης ὀγδόης ἑκατονταετηρίδος, ἐπισημότατος ἦτον ὁ πρὸς μητρὸς πάππος τοῦ Κοραῆ Ἀδαμάντιος Ρύσιος. “ Ἡ μήτηρ μου, ” λέγει ὁ Κοραῆς, “ ἔλαβεν ἐλευθεριωτέραν ἀνατροφὴν τοῦ πατρός μου, διότι εὐτύχησε νὰ ἔχῃ πατέρα Ἀδαμάντιον τὸν Ρύσιον, τὸν σοφώτατον ἐκείνου τοῦ καιροῦ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν ἄνδρα, ὅστις ἀπέθανεν ἐν ἔτος (1747) πρὸ τῆς γενεσεώς μου. Αὐτὸς ἐχρημάτισεν ἐτι νέος ὢν διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας εἰς τὴν Χίον, μετὰ ταῦτα ἦλθεν εἰς Σμύρνην, ὅπου ἐνουμφεῖθη χήραν τινὰ Ἀγκυραϊνὴν. Οὗτος, μὴ γενήσας ἀρσενικά, παρηγόρησε τὴν ἀποτυχίαν του, σπουδάσας νὰ ἀναθρέψῃ ὡς υἱὸς τὰς τέσσαρας θυγατέρας του, Θωμαΐδα τὴν μητέρα μου, καὶ τὰς τρεῖς αὐτῆς ἀδελφάς, Ἀναστασίαν, Θεοδώραν, καὶ Εὐδοκίαν. Ἡ κατὰστασις τοῦ γένους ἦτο τοιαύτη τότε, ὥστε εἰς τὴν μεγαλόπολιν Σμύρνην μόναι σχεδὸν αἱ θυγατέρες τοῦ Ρυσίου ἤξευραν νὰ ἀναγινώσκωσι καὶ νὰ γράφωσι· παρὰ τὴν ἀνάγνωσιν καὶ τὴν γραφὴν ἐδιδάχθησαν (πολλὰ ὀλίγον ὅμως) καὶ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ἡ Θεοδώρα, σοφωτέρα παρὰ τὰς ἄλλας, ἀπέθανε παρθένος ἀπὸ τὸ θανατικόν. — Ἀλλαχοῦ ὀνομάζει τὸν ἄνδρα τοῦτον ὁ Κοραῆς ὄχι ἕνα ἀπὸ τοὺς πρώτους, ἀλλὰ τὸν πρῶτον φιλολόγον τοῦ γένους κατ' ἐκείνην τοῦ χρόνου τὴν περίστασιν.

Ὁ Ἀδαμάντιος οὗτος Ρύσιος συνέταξε ποιήμα διὰ στίχων ἱαμβικῶν κατὰ τῶν καταχρήσεων τοῦ Παπισμοῦ, ἐπιγραφόμενον Λατίνων Θρησκείας Ἐλεγχοὶ τριακονταεξ, κ' ἐφρόντισε νὰ τυπωθῇ ἐν Ἀμστελοδάμῳ, διὰ νὰ τοῦ μοιράξῃ δωρεὰν εἰς τοὺς ὁμογενεῖς του· ἀλλ' ἀπέθανεν ἐν ἔτος πρὶν αὐτὸ ἴδῃ τὸ φῶς.

Εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ τόμου*, ὅστις περιέχει τοὺς Τριακονταεξ Ἐλέγχους μετὰ τινων ἄλλων πεζῶν καὶ ἐμμέ-

* Περὶ τοῦ βιβλίου τούτου ἔγραψεν ὁ Κοραῆς πρὸς τὸν Κύριον Κωνσταντῖνον Πετρίτσην, ἐκ Παρισίων, 28 Ἀπριλίου, 1827. Ἴδε Ἀπάνθισμα Δεύτερον Ἐπιστολῶν Ἀδαμάντιου Κοραῆ, Σελ. 178.